

การศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วม
ส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอลำปาง จังหวัดเลย
A Study of Thai Writing in Prathom Suksa 6 Students Using a Participatory
Teaching Method at Moonmang Luangpoochob Thansamo School,
Chiang Khan District, Loei Province

วิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล¹
Vitchupong Worasatkul¹

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วม
ในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอลำปาง จังหวัดเลย ปีการศึกษา 2561 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัยประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ แบบสังเกตการณ์ และแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์
เนื้อหา (Content Analysis) นำเสนอข้อมูลโดยพรรณนาเชิงวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการเขียนลักษณะนาม
พบบนนักเรียนเขียนลักษณะนามผิดจำนวน 149 คำ สาเหตุที่เขียนผิดจากการการเลียนแบบภาษาในสังคมออนไลน์ และมี
นักเรียนบางคนพื้นฐานทางหลักภาษาไม่ดี เนื่องจากนักเรียนมาจากหลายพื้นที่ 2) ด้านการเขียนสะกดคำผิด พบว่า
นักเรียนเขียนสะกดคำผิดจำนวน 49 คำ สาเหตุที่สะกดคำผิดบ่อย ๆ และเขียนผิดเพราะเกิดการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิด
หรือการจำที่เทียบคำผิด 3) ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย พบนักเรียนเขียนผิดความหมาย จำนวน 43 คำ
แบ่งเป็น 2 ประเด็น 1.การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการหรือทำให้
การสื่อสารคลาดเคลื่อน พบจำนวน 34 คำ สาเหตุที่นักเรียนเขียนผิดคือ การประมาท การไม่ตรวจสอบความหมายของ
คำก่อน เนื่องจากจดจำคำในสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่เขียนผิด 2.การใช้คำขัดแย้งกัน คือ การที่นักเรียนใช้คำ
ในประโยคโดยที่ไม่ระมัดระวังอาจทำให้การสื่อสารสับสน หรืออาจทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิดในการสื่อสารแต่ละครั้งได้ จาก
ผลการศึกษาและสัมภาษณ์นักเรียนพบประเด็นที่นักเรียนเขียนคำขัดแย้งกัน พบจำนวน 10 คำสาเหตุที่เขียนผิดเกิดจากความ
เข้าใจความหมายของคำผิด

คำสำคัญ: การเขียนภาษาไทยคำผิด การสอนแบบมีส่วนร่วม

¹ สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Bachelor of Arts Program in Thai Faculty of Humanities and Social Sciences Loei Rajabhat University

E-mail : pov11196@hotmail.com

Abstract

For a study of Thai writing of Prathom Suksa 6 students using a participatory teaching method at Moonmang Luangpoochob Thansamo school in academic year 2018, there were 90 students. The study tools consisted of interview form, observation form, and focus group discussion form. The data was analyzed by content analysis. The data presented by descriptive analysis.

The results of this study were as follows: (1) Writing the classifier was wrong. There were 149 words that students have written wrongly, the cause of wrong writing as follow; the students have imitated the words from the chat room in social network, and they were poor basic Thai grammar; because they came from different places. (2) It was misspelled words, there were 49 words. The main reasons for frequent misspellings, and the writing error have been memorizing a misspelled example, or a mismatch of a wrong word. (3) For writing the words in wrong meaning, there were 43 words. They were divided into 2 issues as follows: 1) The students used the words in wrong meaning. They used the words which have not derived the meaning of the writer as intended, and they made the communicative error including with 34 words. The cause of wrong writing was negligence, failing to investigate firstly the meaning of the word; because remembering the words in social media could be incorrectly written. 2) In terms of using conflicting words, when students used words in sentences carelessly. It could make the confusion in communication or misunderstand the recipient. From the study results and interviews with students in using conflicting words, there were 10 words. The cause performed the misunderstanding in the meaning of word.

Keywords: Writing the wrong words in Thai, Participatory Teaching.

วันที่รับบทความ : 26 มกราคม 2565

วันที่แก้ไขบทความ : 26 เมษายน 2565

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ : 27 เมษายน 2565

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน (กรมวิชาการ, 2545) และภาษาไทยมีความสำคัญ เป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เนื่องจากภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทย ที่บรรพบุรุษได้สร้างและถ่ายทอดในอดีตถึงปัจจุบัน อีกทั้งภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงมีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ๆ ดังนั้น การใช้ภาษาไทยยังช่วยพัฒนาสติปัญญาและการสื่อสารอื่น ๆ ของไทย เพื่อใช้เขียนแสดงออกความรู้สึกนึกคิด และเป็นเครื่องมือในการศึกษาศาสตร์แขนงต่าง ๆ ใช้ในการเขียนต่าง ๆ รวมทั้งใช้ประกอบอาชีพอื่นตลอดจนใช้เป็นสื่อกลาง

ในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทย ซึ่งสอดคล้องกับฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2544) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของภาษาไทยคือใช้เป็นสื่อกลางเสริมสร้างวัฒนธรรม สำแดงเอกลักษณ์ พิทักษ์เอกราช ประสาทวิทยา พัฒนาความคิด กอบกิจการทำงาน ประสานสามัคคี เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันในประเทศทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ภาษาไทยจึงเป็นพาหะความคิดในการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความราบรื่น หากทุกวงการตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย และปรับปรุงเรื่องการใช้ ภาษาติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้ประสิทธิภาพก็จะเกิดผล ในทางสร้างสรรค์ ดังนั้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องตระหนักใส่ใจให้มาก ๆ

วิชุงศ์ วรรคาศตรกุล (2560) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของบุคคลในสังคมถือว่าผู้ที่สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นย่อมมีโอกาสดีกว่าในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหาความรู้ การอยู่ร่วมกันในสังคมหรือความก้าวหน้า ความสำเร็จในอาชีพการงานก็ตาม ด้วยเหตุนี้เองบุคคลจึงจำเป็นต้องศึกษาฝึกฝนตนเองให้มีทักษะ มีสมรรถภาพในการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารจึงเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา และสอดคล้องกับดวงใจ ไทยอุบุญ (2543) ได้กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นทักษะการเขียนเกิดจากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ต้องใช้เวลาฝึกนานพอสมควร จึงจะเกิดความชำนาญและฝึกให้ถูกวิธีและถูกหลักเกณฑ์ โดยต้องสะกดคำให้ถูกต้อง เรียบเรียงถ้อยคำให้สื่อความหมายได้ชัดเจนและรู้จักแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง

ปัจจุบันนี้นักเรียนจำนวนไม่น้อยเขียนภาษาไทยผิด เกิดความผิดพลาดในการเขียน ซึ่งถ้าเป็นสื่อทางการพูดก็คงจะมองไม่เห็นเด่นชัดเท่าไร แต่เมื่อไรที่นักเรียนเขียนเราสามารถรู้ได้ทันทีว่าเขียนผิด และการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนมูลนิธิหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ที่ผ่านมามีครูสอนภาษาไทยจำนวนน้อยมาก ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาการเรียนการสอน โดยเฉพาะด้านการเขียนนักเรียนที่มีปัญหาการเขียนไม่สามารถนำมาฝึกฝนได้ทั้งหมด และด้วยพื้นฐานที่นักเรียนมีความแตกต่าง ๆ กัน มาจากคนละพื้นที่จึงทำให้ความรู้หลักภาษาไทยแตกต่างกันไป ครูคงไม่สามารถสอนแบบตัวต่อตัวหรือสอนแบบกลุ่มขนาดเล็กได้ เนื่องด้วยจำนวนนักเรียนมีจำนวนมากที่เขียนผิดทำให้การสอนไม่ทั่วถึง จึงทำให้เกิดการเขียนภาษาไทยผิดบ่อย ๆ ในประเด็นด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย ผู้วิจัยและครูจึงเห็นว่าควรมีการสอนแบบมีส่วนร่วมกันระหว่างครู ผู้ปกครอง และผู้วิจัย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นควรร่วมมือกับครู ผู้ปกครองช่วยฝึกฝนนักเรียนบ่อย ๆ อาจทำให้นักเรียนเขียนถูกต้องมากขึ้นและเพื่อให้นักเรียนเกิดความเชี่ยวชาญและสามารถเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามหลักภาษาไทย จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าภาษาไทยเป็นวิชาบังคับที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนตามโครงสร้างของหลักสูตรพื้นฐาน และให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาแห่งชาติ โดยนักเรียนส่วนใหญ่มาจากในพื้นที่ต่าง ๆ มีทั้งนักเรียนในพื้นที่และนักเรียนที่จากชนเผ่าต่าง ๆ พื้นฐานทางความสามารถในเขียนภาษาไทยต่างกัน จึงทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยอยู่เสมอ และการใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง ไม่สะสลาย สะกดคำผิด การใช้คำไม่ถูกต้องในการเขียน และการเขียนผิดแบบแผนการเขียนตามหลักภาษาไทย เป็นต้น และในฐานะที่เป็นอาจารย์ผู้สอนรายสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารนี้ และได้รู้จักกับครูที่โรงเรียนแห่งนี้ ครูได้เล่าถึงการเขียนของนักเรียนให้ฟัง ในเรื่องการเขียนที่มีข้อบกพร่องบ่อย ๆ ผู้วิจัยจึงสนใจในการหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาในเรื่องการเขียนของนักเรียน โดยครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาทางภาษาไทย จึงมีความต้องการ ซึ่งครูผู้สอนมีความตั้งใจจะแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการเขียนของนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาข้อบกพร่องและการแก้ไขในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ว่า

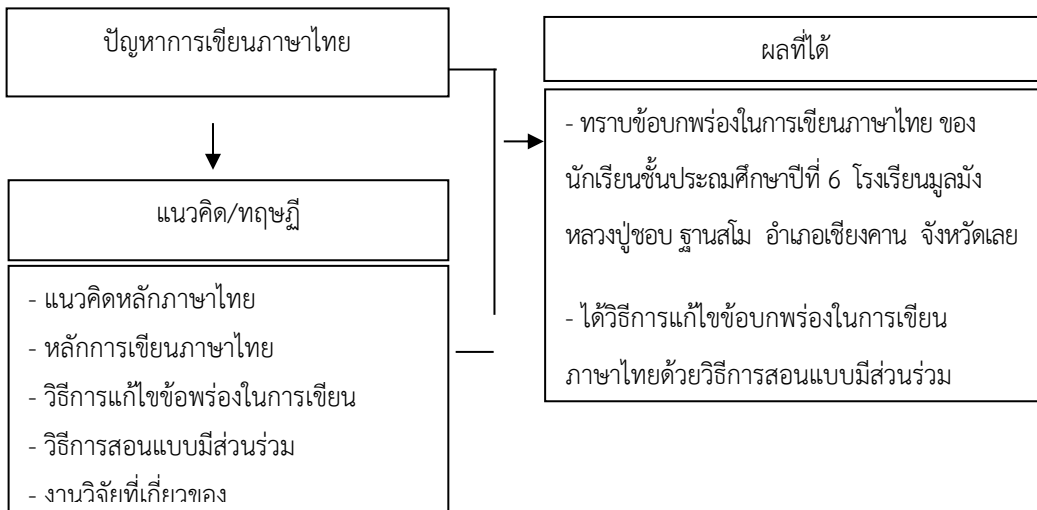
มีข้อบกพร่องในด้านไวยากรณ์และเพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สอนในการแก้ไข ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย

1.2.2 เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Anglysis) ตามระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยข้อมูลเชิงคุณภาพ กลุ่มประชากร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย ปีการศึกษา 2561 จำนวน 90 คน

2. ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลและศึกษาการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย โดยงานวิจัยนี้จะศึกษาข้อบกพร่องและการแก้ไขในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 90 คน ผู้วิจัยได้แนะนำครูโดยการส่งการบ้านและช่วยตรวจงานที่ส่งไปทำการบ้าน และนำมาวิเคราะห์ พบว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่เขียนคำผิดบ่อย ๆ ซึ่งไม่ตรงตามหลักภาษาไทย ผู้วิจัยและครูได้ปรึกษากันและก็นำนักเรียนที่เขียนคำผิดบ่อย ๆ นั้นมาทดสอบการเขียนใหม่ โดยการให้นักเรียนไปทำการบ้านและให้นักเรียนเขียนคำผิดบ่อย ๆ อีก 10 ครั้ง ก็ยังเขียนคำผิดเช่นเดิม ผู้วิจัยจึงได้เลือกนักเรียนที่มีปัญหาในการ

เขียนคำผิด จำนวน 90 คน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียน แบบเจาะจง (Purposive Sampling) 3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ดังนี้

3.1 แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม คือ การนำนักเรียนมาเรียนและแลกเปลี่ยนความรู้แบบมีส่วนร่วมตามหัวข้อ นั้น ๆ โดยการสนทนากลุ่ม จำนวน 90 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ดังนี้ 1. กลุ่มด้านการเขียนลักษณะนามผิดจำนวน 15 คน 2.กลุ่มด้านการเขียนสะกดคำผิดจำนวน 15 คน 3. กลุ่มด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมายจำนวน 15 คน 4. กลุ่มด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนจำนวน 15 คน 5. กลุ่มด้านการเขียนสะกดคำผิดจำนวน 15 คน โดยให้แต่ละกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความรู้ในด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย นั้น ๆ และเพื่อหาสาเหตุการเขียนข้อบกพร่องในเรื่องนั้น ๆ และนำไปพัฒนาการเขียน และประเมินผลในแต่ละด้าน

3.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากงานเขียนของนักเรียนและการตรวจงานการบ้านของนักเรียน การเขียนตามคำบอกและทดสอบการเขียนคำ จำนวน 10 ครั้ง โดยงานวิจัยนี้ใช้เกณฑ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2541) ดวงใจ ไทอุ บุญ (2556) วิเชียร เกษประทุม (2557) และราชบัณฑิตยสถาน (2551) เป็นกรอบวิเคราะห์ในการทำวิจัย ตามเนื้อหาวิชา ภาษาไทยที่โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย จึงได้วิเคราะห์ปัญหาตามที่ได้อ่านพบ ดังนี้

3.2.1 ด้านการเขียนลักษณะนามผิดว่านักเรียนเขียนผิดจำนวนเท่าไร

3.2.2 ด้านการเขียนสะกดคำผิดว่านักเรียนเขียนผิดจำนวนเท่าไร

3.2.3 ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมายว่า นักเรียนผิด

3.2.4 ด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

เขียนจำนวน เท่าไร และประเมินผลในแต่ละด้าน นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังได้ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลอื่น ๆ ดังนี้

3.3 แบบสัมภาษณ์ (Interview) การสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้มีอยู่ 2 แบบ ได้แก่

3.3.1 การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (Formal Interview) คือ ผู้วิจัยใช้สำหรับสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเมื่อต้องการข้อมูลแบบเจาะจง ได้สัมภาษณ์ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง โดยมีกรณีนัดหมายและเตรียมคำไว้ล่วงหน้าและก็ใช้เครื่องบันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการผู้วิจัยใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) และมีประเด็นที่สัมภาษณ์ดังนี้ 1. ด้านการเขียนลักษณะนามผิด 2. ด้านการเขียนสะกดคำผิด 3. ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย 4.ด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการนี้จะสัมภาษณ์ขั้นตอนต่าง ๆ เริ่มจากวิธีการตอบ-ถามและความตั้งใจในการเขียนต่าง ๆ การสัมภาษณ์แบบนี้จะทำให้ได้ข้อมูลโดยตรง และตรงตามความต้องการของผู้วิจัย แต่ในบางครั้งก็อาจมีปัญหาของข้อมูลบ้าง เช่น เวลาอัดเสียงบางกลุ่มตัวอย่างเสียงจะไม่ดัง แต่ต้องเขียนให้ได้สาระ

3.3.2 การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) คือ การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ได้สัมภาษณ์ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง เป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยใช้บ่อยมาก โดยใช้ร่วมกับการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยได้การสัมภาษณ์และเตรียมตัวล่วงหน้า ได้สอบถาม โดยใช้ประเด็นที่สัมภาษณ์ดังนี้ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย ด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน พูดคุยกับนักเรียน

การสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้ผู้วิจัยไม่ใช่เครื่องบันทึกเสียงเพื่อให้บรรยากาศในการสนทนามีความเป็นกันเอง ข้อมูลที่ได้รับมักจะมีรายละเอียดและลึกซึ้งกว่าการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการและการแบบสัมภาษณ์โดยใช้นักศึกษาจำนวน 90 คน แล้วนำมาเขียนเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน

3.4 แบบสังเกตการณ์มีส่วนร่วมการสังเกตการณ์มีส่วนร่วมจากกลุ่มตัวอย่าง 90 คนโดยสังเกตการณ์จากการฝึกการเขียนตามคำบอกและทดสอบการเขียนคำ จำนวน 10 ครั้ง

3.4.1 อุปกรณ์ช่วยการบันทึกภาพ คือ การบันทึกภาพในขณะที่สัมภาษณ์และสังเกตการณ์มีส่วนร่วม

3.4.2 อุปกรณ์ช่วยการบันทึกเสียง คือ การบันทึกเสียงในขณะที่สัมภาษณ์และสังเกตการณ์มีส่วนร่วม

3.5 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ที่มีความเกี่ยวข้องกับนักเรียน เพื่อสังเกตการณ์เขียน ช่วยสอนการเขียนของนักเรียนให้ถูกต้อง และให้ข้อมูลต่าง ๆ ให้ผู้วิจัยนำมาแก้ไขปัญหาร่วมกัน

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูลวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการการเขียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย มีขั้นตอน 4 ดังนี้

3.6.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนที่มีปัญหาในด้านการเขียน 4 ด้าน คือ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียน

การใช้คำผิดความหมาย และด้านการใช้ภาษาพูดในการเขียน จำนวน 90 คน และได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายในด้านการเขียนโดยผู้วิจัย ครูในโรงเรียน และผู้ปกครองได้เสนอแนววิธีการเขียนและฝึกฝนในการเขียน

3.6.2 วิธีการถ่ายทอดความรู้ คือ วิธีการถ่ายทอดความรู้ในลักษณะการบรรยายและปฏิบัติ จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม การเขียนตามคำบอกและทดสอบการเขียนคำ และการวิเคราะห์ร่วมกันถึงวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้วิจัย ครู ผู้ปกครอง ทั้ง 3 ฝ่าย ได้ตกลงวิธีการแก้ไขแบบมีส่วนร่วม

3.6.3 สถานที่ถ่ายทอดความรู้ คือ สถานที่ถ่ายทอดความรู้แบ่งออกเป็น 2 สถานที่ คือ 1.โรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย เป็นห้องเรียนและในบางครั้งที่หน้าหอพักของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนส่วนมากอาศัยอยู่ที่โรงเรียน จึงได้ฝึกฝนที่นั่นเลยโดยมีครูผู้ดูแลช่วยฝึกฝน 2.ที่บ้านผู้ปกครอง คือนักเรียนส่วนเป็นคนในบริเวณนั้นจึงได้กลับไปที่บ้าน ในส่วนนี้ผู้ปกครองเป็นผู้ดูแลและช่วยแนะนำการฝึกฝนการเขียนต่าง ๆ

3.6.4 การประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน คือ ผู้วิจัย ครูประจำชั้นผู้ปกครองประเมินผลจากการฝึกฝนเขียนปฏิบัติของนักเรียนจำนวน 90 คน โดยมีขั้นตอนการประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการสังเกตวิธีการปฏิบัติ การทำแบบฝึกหัดภาษาไทย ทักษะของผู้รับการถ่ายทอดขณะดำเนินการฝึกเขียนตามหัวข้อดังนี้ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย จากนั้นช่วยกันประเมินผลดูขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อดูว่านักเรียนเขียนถูกต้องหรือไม่

2) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการเขียนที่ถูกต้อง ปฏิบัติและติดตาม โดยการดูจากความตั้งใจในการปฏิบัติหลังการฝึกอบรมและจากความก้าวหน้าของชิ้นงาน

3) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินผลจากการสนทนากลุ่มว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามรายละเอียดต่าง ๆ ได้ เขียนได้ถูกต้องหรือไม่อย่างไร

3. สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม จังหวัดเลย ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 ผลการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย พบข้อบกพร่องดังนี้

3.1.1 ด้านการเขียนลักษณะนามผิด พบว่านักเรียนเขียนลักษณะนามผิดจำนวน 149 คำ เช่น ผีเสื้อสมุทร นักเรียนจะเขียนลักษณะนามผิดเป็น ตัว แต่ลักษณะนามที่ถูกต้อง คือ ตน หรือ นางไม้ นักเรียนจะเขียนลักษณะนามผิดเป็น คน แต่ลักษณะนามของนางไม้ คือ ตน หรือ ขวาน นักเรียนจะเขียนลักษณะนามผิดเป็น อัน แต่ลักษณะนามของขวานคือ เล่ม เป็นต้น นักเรียนมีการใช้ลักษณะนามผิดค่อนข้างมาก ซึ่งนอกจากนักเรียนจะใช้ผิดแล้วยังเขียนผิดอีกด้วยและจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มร่วมกับครู ผู้ปกครอง ได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่านักเรียนมีพื้นฐานทางหลักภาษาไม่ดีเท่าที่ควร เช่น นักเรียนเป็นชนชาวเขา หรือ ชนเผ่ากะเหรี่ยง เป็นต้น

3.1.2 ด้านการเขียนสะกดคำผิด พบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดจำนวน 49 คำ สาเหตุที่สะกดคำผิดบ่อย ๆ และเขียนผิด เพราะเกิดการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดหรือการจำที่เทียบคำผิด เช่น บินชบาท แปลว่า อาหารที่ถวายแด่พระภิกษุสามเณร จะเห็นว่าคำนี้นักเรียนเขียนผิดเป็น บินชบาท โดยนักเรียนใช้คำเทียบผิดหรือจดจำตัวอย่างที่ผิดโดยไปเทียบกับคำว่า บาท ที่เป็นลักษณะนามของเงินที่เราใช้สื่อสารกันอยู่ทุกวันนี้ แล้วนำมาเชื่อมกับคำว่า บินช กลายเป็น บินชบาท จากการสอบถามนักเรียนจดจำคำผิดจากเพื่อนและส่งคอมออนไลน์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยในยุคปัจจุบันนี้มาก ดังนั้นผู้ใช้สื่อออนไลน์ควรคำนึงการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องให้มาก ๆ

3.1.3 ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย จากผลการศึกษาของนักเรียนพบว่าเขียนผิดความหมายจำนวน 43 คำ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1) การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่ไม่สืบความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการหรือทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน พบว่าเขียนจำนวน 34 คำ เช่น ฉวยโอกาส / ถือโอกาส จากการสอบถามและให้ทดลองเขียนของนักเรียนสาเหตุที่เขียนผิดคือ การประมาท การไม่ตรวจสอบความหมายของคำก่อน เนื่องจากจดจำในสังคมออนไลน์มาเขียน จึงเกิดการใช้คำผิดความหมาย และพบว่า 2 คำนี้นักเรียน มักเขียนคำผิดความหมาย เช่น ช่วงที่อยู่ต่างจังหวัดผมจะฉวยโอกาสพักผ่อนไปในตัวให้มากที่สุด ก่อนที่จะลงไปกรุงเทพมหานคร คำว่า ฉวยโอกาส โดยมากแล้วจะใช้กับสิ่งไม่ดี เช่น ฉวยโอกาสล่วงเกินหญิงด้วยการจับมือจับแขนในเชิงชู้สาว ดังนั้นควรใช้คำว่า ถือโอกาส เป็นการหาจังหวะที่เหมาะสมเพื่อทำการอย่างใดอย่างหนึ่งทันที ซึ่งคำนี้เองจะใช้ในทางที่สื่อถึงทางดีมากกว่าคำว่า ฉวยโอกาส เป็นต้น

2) การใช้คำขัดแย้งกัน คือ การที่นักเรียนใช้คำในประโยคโดยที่ไม่ระมัดระวังอาจทำให้การสื่อสารสับสน หรืออาจทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิดในการสื่อสารแต่ละครั้งได้ จากผลการศึกษาและสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มพบประเด็นที่นักเรียนคำขัดแย้งกัน พบว่าเขียนจำนวน 10 คำ สาเหตุที่เขียนผิดเกิดจากความเข้าใจความหมายของคำผิด เช่น คำว่า รวดเร็ว พบว่านักเรียนเขียนคำขัดแย้งกัน เช่น รุดค่อยๆ เคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งในประโยคนี้นักเรียนต้องเขียนว่า รุดค่อยๆ เคลื่อนไปอย่างช้า ๆ จึงถูกต้อง ฉะนั้นเวลาที่นักเรียนจะเขียนต้องนึกถึงคำที่ถูกต้อง และเหมาะสม ดังนั้นทุกครั้งที่นักเรียนจะต้องคำนึงถึงคำที่เหมาะสมหรือไม่ขัดแย้งกับประโยคที่จะใช้เพื่อการสื่อสาร เป็นต้น

3.2 ผลการนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย จากผลการศึกษาข้อบกพร่องการเขียน

ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการนำคำพื้นฐานที่มีในหนังสือภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้สร้างการมีส่วนร่วมของครูในโรงเรียนช่วยกันถ่ายทอดวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียน มีวิธีการดังนี้

3.2.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนที่มีปัญหาในด้านการเขียน 4 ด้าน คือ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย และด้านการใช้ภาษาพูดในการเขียน จำนวน 90 คน และได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายในด้านการเขียนโดยผู้วิจัย ครูในโรงเรียน และผู้ปกครองได้เสนอแนววิธีการเขียนและฝึกฝนในการเขียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยและครูในโรงเรียนได้เสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน คือ ร่วมกันอธิบายถึงการเขียนที่ถูกต้อง และช่วยกันสร้างทัศนคติในการใช้คำที่ถูกต้อง โดยการแนะนำให้นักเรียนตระหนักการใช้คำในการเขียนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งคำไหนที่นักเรียนไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจในคำนั้น ๆ สามารถเข้าไปตรวจสอบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ ก่อนที่จะเขียนลงในสมุด หรือระบบอินเทอร์เน็ท และในที่สาธารณะชน ถ้านักเรียนตรวจสอบก่อน การเขียนก็จะผิดน้อย หรือเขียนไม่ผิดเลย เช่น คำว่า บันได แปลว่า สิ่งที่ทำเป็นขั้น ๆ ตามแนวนอน วางทอดลงมาสำหรับก้าวขึ้นลง จะเห็นว่าคำนี้นักเรียนเขียนผิดเป็น บรรได ซึ่งเท่าที่สอบถามนักเรียนใช้คำเทียบผิดหรือจดจำตัวอย่างที่ผิดโดยไปเทียบกับคำว่า บรรจง บรรทุก บรรจบ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัย ครูในโรงเรียน และผู้ปกครอง ได้รวบรวมคำที่นักเรียนเขียนไม่ถูกต้องในหนังสือภาษาไทยและคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และได้อธิบายความหมายของคำที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง และการใช้คำที่ไม่ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญในการใช้คำในการสื่อสารที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง เพื่อเป็นการรักษาภาษาไทยของชาติที่ถูกต้อง โดยได้กล่าวถึงพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงมีกระแสพระราชดำรัสที่สะท้อนถึงความห่วงใยของพระองค์เรื่องภาษาไทย โดยทรงชี้แนะพสกนิกรของพระองค์ให้ ตระหนักถึงความสำคัญของภาษา และการช่วยกันธำรงรักษาวัฒนธรรมทางภาษาที่ดั้งเดิมของชาติไว้มิให้เสื่อมสูญ ดังความตอนหนึ่งว่า “ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบ้านเมือง ขอให้ร่วมมือกันรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้อย่าให้ทรุดโทรม” (พยุงค์ศักดิ์ จันทรสุนทร, 2548) เพื่อให้ นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการร่วมมือในการอนุรักษ์ภาษาไทยและฟื้นฟูการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องสืบไป

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัย ครูในโรงเรียน ได้ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ไม่ถูกต้องในหนังสือภาษาไทยและคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันก่อน และหลังจากนั้นให้นักเรียนเขียนตามคำบอกใส่ลงในกระดาษ A4 ที่เตรียมให้ ในเวลาที่จำกัดเพื่อพิสูจน์การเขียนว่านักเรียนยังเขียนผิดหรือไม่ ผู้วิจัยและครูตรวจสอบว่านักเรียนเขียนถูกต้องหรือไม่ จากนั้นให้นักเรียนนำกลับไปที่บ้านโดยมีผู้ปกครองคอยดูแลช่วยในฝึกอ่านและเขียน พร้อมศึกษาความหมายของคำนั้น ๆ เพื่อนำมากล่าวให้ผู้วิจัย และครูในโรงเรียนทราบอีกครั้ง จากการกระทำดังกล่าวพบว่านักเรียนเขียนตามคำบอกได้ถูกต้อง ดังนั้นการฝึกฝนทั้ง 3 ฝ่าย ทำให้นักเรียนตระหนักในการเลือกใช้คำให้ตรงตามหลักการเขียนภาษาไทยได้ดีขึ้น

3.2.2 วิธีการถ่ายทอดความรู้เป็นไปในลักษณะการบรรยายและปฏิบัติ จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม และการวิเคราะห์ร่วมกันถึงวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้วิจัย ครู และผู้ปกครอง ทั้ง 3 ฝ่าย ได้ตกลงวิธีการแก้ไขแบบมีส่วนร่วมเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1) ฝ่ายผู้วิจัยและครูดำเนินการก่อน คือ การรวบรวมเนื้อหาในหนังสือภาษาไทยและคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันที่ได้กล่าวไว้ในเบื้องต้น โดยการนำเอาคำที่นักเรียนเขียนผิด ๆ นั้นมาฝึกฝนในห้องเรียนร่วมด้วยการอ่านและเขียนตามคำบอก และออกมานำเสนอความหมายที่ถูกต้อง นำไปใช้ในลักษณะไหน เช่น เกมส / เกม จากการสอบถามและให้ทดลองเขียนของนักเรียน พบว่า 2 คำนี้ที่นักเรียนเขียนคำผิดความหมายหรือใช้เขียนสลับที่ เช่น สมจิต

เล่นเกมสกีในคอมพิวเตอร์ทุกวัน คำว่า เกมส์ คำนี้ มิได้หมายถึงการเล่นเพื่อความบันเทิงสนุกสนาน แต่ว่า คำว่า เกมส์ ในที่นี้หมายถึงชื่อคน เนื่องจากชื่อของคนเป็นชื่อเฉพาะสามารถใช้ได้ ส่วนคำว่า เกม ที่ถูกต้องหมายถึง การเล่นเพื่อความบันเทิงสนุกสนานหรือการแข่งขันที่มีกฎกติกา ฉะนั้นในประโยคนี้ต้องเขียนใหม่ว่า สมจิตรเล่นเกมในคอมพิวเตอร์ทุกวัน จึงจากสื่อความหมายที่ถูกต้อง

2) ครูประจำชั้น ดำเนินการโดยการนำคำที่ได้ศึกษาในข้อ 2.2.1 นั้นมาฝึกฝนกับนักเรียนทุกวัน จากนั้นได้อธิบายถึงวิธีการเลือกคำมาใช้ในการสื่อสารโดยการตรวจสอบคำและความหมายของคำก่อนนำมาใช้ในเขียนทุกครั้ง ที่สำคัญที่นักเรียนพบในโลกโซเชียล (Social) หรือว่า โซเชียลมีเดีย (Social Media) จะมีคำเขียนผิดมากมาย ดังนั้นนักเรียนความตระหนักให้มากขึ้น และประเด็นสำคัญครูต้องแนะนำให้นักเรียนค้นหาในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ โดยเฉพาะคำที่ไม่มั่นใจให้ตรวจสอบความหมายก่อนเขียนเสมอ เพื่อใช้คำได้ถูกต้องถือว่าเป็นการรักษาภาษาไทยด้วย

3) ผู้ปกครอง ช่วยเหลือในการติดตามและตรวจการฝึกฝนของนักเรียนที่บ้าน โดยการตรวจงานนักเรียนที่ทำเสร็จแล้ว ในบางครั้งก็ถือโอกาสถามถึงการเขียนคำนั้น ๆ ว่าเขียนอย่างไรและมีความหมายเพื่อตรวจ ถ้าเห็นความไม่ถูกต้องต้องแนะนำและบอกทันทีในทุกครั้งที่สำคัญประการหนึ่งคือต้องแนะนำไม่ให้ไปเลียนแบบจากสื่อที่ขอใช้ภาษาผิด ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ หรือจากโทรศัพท์ที่ให้นักเรียนเล่นประจำ ผู้ปกครองก็ต้องแนะนำให้นักเรียนค้นหาในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ เพื่อการใช้คำที่ถูกต้องต่อไป

3.2.3 สถานที่ถ่ายทอดความรู้ คือ สถานที่ถ่ายทอดความรู้แบ่งออกเป็น 2 สถานที่ คือ 1.โรงเรียนมูลมั่ง หลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย เป็นห้องเรียนและในบางครั้งก็หอของนักเรียน เนื่องนักเรียนส่วนมาอาศัยอยู่ที่ โรงเรียน จึงได้ฝึกฝนที่นั่นเลยโดยมีครูผู้ดูแลช่วยฝึกฝน 2.ที่บ้านผู้ปกครอง คือนักเรียนส่วนเป็นคนในบริเวณนั้นจึงได้กลับไปที่บ้าน ในส่วนนี้ผู้ปกครองเป็นผู้ดูแลและช่วยแนะนำการฝึกฝนการเขียนต่าง ๆ

3.2.4 การประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ประเมินผลจากการฝึกฝนเขียนปฏิบัติของนักเรียนจำนวน 90 คน โดยมีขั้นตอนการประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการสังเกตวิธีการปฏิบัติ ทักษะของผู้รับการถ่ายทอดขณะดำเนินการฝึกเขียนตามหัวข้อดังนี้ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย และด้านการใช้ภาษาพูดในการเขียน ดูขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อดูว่านักเรียนเขียนถูกต้องหรือไม่

2) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการปฏิบัติและติดตาม โดยการดูจากความตั้งใจในการปฏิบัติหลังการฝึกอบรมและจากความก้าวหน้าของชิ้นงาน

3) ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินผลจากการสนทนากลุ่ม งานว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามรายละเอียดต่าง ๆ ได้ เขียนได้ถูกต้องหรือไม่อย่างไร

3.2.5 วิเคราะห์วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย จากผลการวิเคราะห์วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน

1) การสะกดคำผิด ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง จะต้องสอนเน้นให้นักเรียนให้ตระหนักและเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เพื่อให้ให้นักเรียนตระหนักและความสำคัญของการร่วมมือในการอนุรักษ์ภาษาไทยและฟื้นฟูการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยเฉพาะผู้วิจัย ครูประจำชั้น จะต้องสอนภาษาไทยเน้นการสะกดคำให้ถูกต้อง อย่างสอนโดยให้จำเป็นคำ ๆ เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเขียนผิดและสะกดคำไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า เกม แปลว่า การแข่งขันที่มีกฎกติกา จะเห็นว่าคำนี้ที่นักเรียนเขียนผิดเป็น เกมส์ ซึ่งเท่าที่สอบถามนักเรียน

จดจำคำผิดจากเพื่อนและการสื่อสารในสังคมออนไลน์ และคำว่า เกมส์ ซึ่งคำนี้ส่วนมากเห็นใช้เป็นชื่อเฉพาะเท่านั้น ซึ่งสังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยในยุคปัจจุบันนี้มาก ดังนั้นผู้ใช้สังคมออนไลน์ควรคำนึงการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องให้มาก ซึ่งสอดคล้องกับ (วิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล 2560 อ้างอิงใน สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ 2553) ได้กล่าวว่า ควรให้ผู้เรียนฝึกอ่าน ออกเสียงคำที่เขียนผิดและฝึกเขียนคำนั้น ๆ ในบริบทใหม่ เพื่อให้เกิดความชำนาญมากขึ้น และถ้าหากนักเรียนเขียนคำใดผิดพลาดบ่อย ๆ ครูควรทำเป็นป้ายนิเทศ หรือเขียนเป็นรูปบัตรคำ เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนเขียนถูกต้องตามหลักภาษาไทย

2) การเขียนการใช้คำผิดความหมาย ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง จะต้องสอนเน้นให้นักเรียนมีจิตใต้สำนึกและตระหนักการใช้คำผิดความหมายในการสื่อสาร และเพื่อให้นักเรียนรู้จักการตรวจสอบการใช้คำก่อนนำไปใช้ในการเขียนในโอกาสต่าง ๆ เช่น คำว่า กะเพรา จากการสอบถาม การสนทนากลุ่ม และให้ทดลองเขียนของนักเรียน พบว่าคำนี้นักเรียนมักเขียนคำผิดความหมายหรือเขียนผิดบ่อย ๆ เช่น คำว่า กระเพรา โดยมากนักเรียนจะจำมาจากจากร้านอาหารตามสั่ง และสื่อ การเขียนคำนี้ที่ถูกต้องจริง ๆ มี “ร” เพียงแค่ที่เดียว คือ “เพรา” ส่วน “กะ” ไม่ต้องมี ฉะนั้นเวลาที่นักเรียนจะเขียนต้องนึกถึงความหมายที่ถูกต้อง และคำว่า สับปะรด จากการสอบถามและให้ทดลองเขียนของนักเรียน พบว่าคำนี้นักเรียนมักเขียนคำผิดความหมายหรือเขียนผิด นิยมคำว่า สับปะรด ที่นักเรียนเขียนผิดส่วนมากจากจดจำและการออกเสียงของนักเรียนเองและการออกเสียงของครู ที่สำคัญจดจำคำนี้มาจากสื่อทั่ว ๆ ไป เช่น เพชบุ๊ก ทวิตเตอร์ โลก เป็น

4. อภิปรายผล

การศึกษาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนและได้นำเสนอผลการวิจัยได้สรุปดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดเลย พบข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการเขียนลักษณะนามผิด พบว่านักเรียนใช้การเขียนลักษณะนามผิดจำนวน 149 คำ สาเหตุที่เขียนผิดการจดจำผิด การเคยชินในสื่อออนไลน์ จากการสัมภาษณ์ได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่านักเรียนมีพื้นฐานทางหลักภาษาไม่ดีเท่าที่ควร นักเรียนมาจากหลายพื้นที่ เช่น กะละมัง นักเรียนจะเขียนลักษณะนามผิดเป็น อัน ที่จริงแล้วลักษณะนามของกะละมัง คือ ลูก ซึ่งสอดคล้องกับ

เอมอร ชิตตะโสภณ (2529) ได้กล่าวว่า การเลือกผิด (Mismatch) การเลือกผิดเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการที่ผู้เขียนไม่รู้จักกฎเกณฑ์ หรือรูปแบบทางไวยากรณ์ จึงต้องเดา แล้วเดาผิดความผิดพลาดชนิดนี้ ได้แก่ ความผิดพลาดอันเนื่องมาจากการใช้ลักษณะนาม หรือสันธานผิดไปจากคำที่ควรจะเป็น เช่น คำว่า ซ้อน 3 อัน วางอยู่บนหลังตู้ (ควรจะใช้ “คัน” แทน “อัน”) และคำว่า ด้าน เขาหาสีผนังห้องข้างนั้นไม่เรียบ (ควรใช้ “ด้าน” แทน “ข้าง”)

1.2 ด้านการเขียนสะกดคำผิด พบว่านักเรียนมีการเขียนสะกดคำผิดจำนวน 49 คำ ซึ่งนักเรียนเขียนผิดเพราะเกิดการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดหรือการจำที่เทียบคำผิด เช่น ดำรง แปลว่า ทรงไว้ ชูไว้ ทำให้คงอยู่ นักเรียนจะเขียนผิดเป็น ดำรงค์ ซึ่งคำนี้นิยมนำมาใช้เขียนเป็นชื่อบุคคล นักเรียนได้จดจำคำนี้จากชื่อบุคคล จึงนำมาเขียนเป็น เยาวชนทุกคนมีหน้าที่ดำรงไว้ซึ่ง ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นต้น ยังสอดคล้องกับประยูติ บุญมธลา (2550) ได้กล่าวว่า แนวคิดเรื่องสาเหตุของการเขียนคำผิดที่คล้ายกัน คือ มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด ไม่รู้หลักภาษา ไม่ทราบความหมาย

ฟังไม่ชัด ไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียงที่มาจากภาษาอังกฤษ ฉะนั้นครูจะต้องใส่ใจมากขึ้นในสอนและเน้นให้นักเรียนตระหนักถึงการเขียนคำให้มาก ๆ

1.3 ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย จากผลการศึกษาของนักเรียนพบว่าเขียนผิดความหมายจำนวน 43 คำ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1.3.1 การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายไม่ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการหรือทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน พบว่าเขียนจำนวน 34 คำ เช่น คำว่า ห้วนไหว / ไหว จากการสอบถามและให้ทดลองเขียนของนักเรียน พบว่า 2 คำนี้นักเรียนมักเขียนคำผิดความหมาย เช่น ดอกไม้ประดิษฐ์ดูห้วนไหวเหมือนของจริง คำว่า ห้วนไหว เป็นการใช้กับอาการของมนุษย์ เช่น เขาไม่ห้วนไหวต่อภยันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น ความจริงแล้วควรใช้คำว่า ไหว ที่แปลว่า กระดิก สั่น สะเทือน จะเหมาะสมกับอาการของต้นไม้ ยังสอดคล้องกับสุริวงค์ พงศ์ไพบุลย์ (2542) ได้กล่าวว่า เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำเนื่องจากคำในภาษาไทยมีเสียงตรงกันมากและสะกดการันต์ต่างกันและมีความหมายต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนี้อาจจะทำให้ผิดในเรื่องสะกดการันต์ได้ง่าย ถ้าหากจะออกแต่เสียง โดยไม่พิจารณาถึงความหมายเฉพาะของคำ เช่น เวณคืน มักเขียนผิดเป็น เวรคืน เข้ารีต มักเขียนผิดเป็น เข้ารีต ฉะนั้นนักเรียนต้องใส่ใจและเข้าใจความหมายของคำที่ถูกต้อง จึงจะสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม เป็นต้น

1.3.2 การใช้คำขัดแย้งกัน คือ การที่นักเรียนใช้คำในประโยคโดยที่ไม่ว่างจาทำให้การสื่อสารสับสน หรืออาจทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิดในการสื่อสารแต่ละครั้งได้ จากผลการศึกษาและสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มพบประเด็นที่นักเรียนคำขัดแย้งกัน พบว่าเขียนคำขัดแย้งกัน จำนวน 10 คำ เช่น ดวงตาของมานีวาววามราวกับหมูดาวในท้องฟ้า ตามหลักแล้วนักเรียนจะต้องเขียนว่า นัยน์ตาของมานีวาววามราวกับหมูดาวในท้องฟ้า จึงจะเหมาะสมกับประโยคที่เขียน ดังนั้นทุกครั้งที่นักเรียนจะต้องคำนึงถึงคำที่เหมาะสมหรือไม่ขัดแย้งกับประโยคที่จะใช้เพื่อการสื่อสาร เป็นต้น

1.3.3 ด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน คือ การนำภาษาพูดในชีวิตประจำวันมาเขียนในการสื่อสาร จึงเกิดเป็นปัญหาที่ใช้ภาษาพูดปะปนในภาษาเขียน โดยเฉพาะการเขียนที่เลียนแบบในสื่อออนไลน์ทำให้นักเรียนจดจำได้ง่าย จึงนำไปเขียนที่ผิดพลาด หรือไม่ถูกต้อง ดังนี้

1. คำว่า แห้ว พบว่านักเรียนนำไปใช้ที่ผิด เช่น สมปองต้องกินแห้วอีกครั้ง หลังจากทีพลาดมา 1 ครั้งแล้ว ความจริงในประโยคนี้นี้ ควรใช้คำว่า ผิดหวัง แทน คำว่า แห้ว

2. คำว่า ดาราหนัง พบว่านักเรียนนำไปใช้ที่ผิด เช่น ปิดไม่ได้ละความพยายามที่จะเป็นดาราหนัง ในประโยคนี้นี้ควรแก้เป็น ปิดไม่ได้ละความพยายามที่จะเป็นดาราภาพยนตร์

จากที่กล่าวถึงด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับสุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2553 : 63) ได้กล่าวว่า “ควรให้ผู้เรียนฝึกอ่าน ออกเสียงคำที่เขียนผิดและฝึกเขียนคำนั้น ๆ ในบริบทใหม่ เพื่อให้เกิดความชำนาญมากขึ้น และกล่าวถึงการที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะที่มีรูปคล้ายกันผิด ควรแก้ไขโดยฝึกเขียน พยัญชนะไทยทั้งหมดให้ถูกต้องตามรูปแบบ อาจใช้การคัดลายมือตามเส้นประ การฝึกเขียนพยัญชนะ ที่มีรูปคล้ายกันครูต้องอธิบายให้เห็นถึงความแตกต่างพร้อมทั้งฝึกเขียนพร้อม ๆ กับการอ่านออกเสียง พยัญชนะนั้น ๆ ”

2. ผลการนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย

จากผลการศึกษาคำการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมในโรงเรียนมูลมั่งหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย โดยการนำคำพื้นฐานที่มีในหนังสือภาษาไทยชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 และได้สร้างการมีส่วนร่วมของครูในโรงเรียนช่วยกันถ่ายทอดวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนที่มีปัญหาในด้านการเขียน 3 ด้าน คือ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย จำนวน 90 คน และได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายในด้านการเขียนโดยผู้วิจัย ครูในโรงเรียน และผู้ปกครองได้เสนอแนววิธีการเขียนและฝึกฝนในการเขียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยและครูในโรงเรียนได้เสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน คือ ร่วมกันอธิบายถึงการเขียนที่ถูกต้อง และช่วยกันสร้างทัศนคติในการใช้คำที่ถูกต้อง โดยการแนะนำให้นักเรียนตระหนักการใช้คำในการเขียนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งคำไหนที่นักเรียนไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจในคำนั้น ๆ สามารถเข้าไปตรวจสอบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ ก่อนที่จะเขียนลงในสมุด หรือระบบอินเทอร์เน็ต และในที่สาธารณะชน ถ้านักเรียนตรวจสอบก่อน การเขียนก็จะผิดน้อย หรือเขียนไม่ผิดเลย เช่น คำว่า ภาพยนตร์ เขียนผิดเป็น ภาพยนตร์ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัย ครูในโรงเรียน และผู้ปกครอง ได้รวบรวมคำที่นักเรียนเขียนไม่ถูกต้องในหนังสือภาษาไทยและคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และได้อธิบายความหมายของคำที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง โดยได้กล่าวถึงพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงมีกระแสพระราชดำรัสที่สะท้อนถึงความห่วงใยของพระองค์เรื่องภาษาไทย โดยทรงชี้แนะพลกนิกรของพระองค์ให้ ตระหนักถึงความสำคัญของภาษา และการช่วยกันธำรงรักษาวัฒนธรรมทางภาษาที่ดั่งงามของชาติไว้มิให้เสื่อมสูญ ดังความตอนหนึ่งว่า “ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบ้านเมือง ขอให้ร่วมมือกันรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้อย่าให้ทรุดโทรม” (พยุงค์ดี จันทรสุนทร, 2548 : คำนำ) เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของการร่วมมือในการอนุรักษ์ภาษาไทยและฟื้นฟูการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัย ครูในโรงเรียน ได้ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ไม่ถูกต้องในหนังสือภาษาไทยและคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันก่อน และหลังจากนั้นให้นักเรียนเขียนตามคำบอกใส่ลงในกระดาษ A4 ที่เตรียมให้ ในเวลาที่จำกัดเพื่อพิสูจน์การเขียนว่านักเรียนยังเขียนผิดหรือไม่ ผู้วิจัยและครูตรวจสอบว่านักเรียนเขียนถูกต้องหรือไม่ จากนั้นให้นักเรียนนำกลับไปที่บ้านโดยมีผู้ปกครองคอยดูแลช่วยในการฝึกอ่านและเขียน พร้อมศึกษาความหมายของคำนั้น ๆ เพื่อนำมากล่าวให้ผู้วิจัย และครูในโรงเรียนทราบอีกครั้ง จากการกระทำดังกล่าวพบว่านักเรียนเขียนตามคำบอกได้ถูกต้อง ดังนั้นการฝึกฝนทั้ง 3 ฝ่าย ทำให้นักเรียนตระหนักในการเลือกใช้คำให้ตรงตามหลักการเขียนภาษาไทยได้ดีขึ้น

2.2 วิธีการถ่ายทอดความรู้ หมายถึง วิธีการถ่ายทอดความรู้เป็นไปในลักษณะการบรรยายและปฏิบัติ จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม และการวิเคราะห์ร่วมกันถึงวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้วิจัย ครู และผู้ปกครอง ทั้ง 3 ฝ่าย ได้ตกลงวิธีการแก้ไขแบบมีส่วนร่วมเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

2.2.1 ฝ่ายผู้วิจัยและครูดำเนินการก่อน คือการรวบรวมเนื้อหาในหนังสือภาษาไทย

และคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันที่ได้กล่าวไว้ในเบื้องต้น โดยการนำเอาคำที่นักเรียนเขียนผิด ๆ นั้นมาฝึกฝนในห้องเรียนร่วมด้วยการอ่านและเขียนตามคำบอก และออกมานำเสนอความหมายที่ถูกต้อง นำไปใช้ในลักษณะไหน เช่น จังหวัดพิษณุโลกมีไฟไหม้เหมาะแก่การปลูกทุเรียน ซึ่งคำว่า ไฟไหม้ ในภาษาไทยไม่มี สาเหตุที่นักเรียนเขียนผิดบ่อย ๆ ก็เพราะว่านักเรียนเขียนตามการออกเสียง คือ ผะ – ไท เลยทำให้การเขียนผิด ในประโยคนี้นักเรียนต้องเขียนว่า จังหวัดพิษณุโลกมีไฟไหม้เหมาะแก่การปลูกทุเรียน คำว่า ไฟไหม้ หมายถึง แผ่นดิน เป็นต้น

2.2.2 ครูประจำชั้น ดำเนินการโดยการนำคำที่ได้ศึกษาในข้อ 2.2.1 นั้นมาฝึกฝนกับนักเรียนทุกวัน จากนั้นได้อธิบายถึงวิธีการเลือกคำมาใช้ในการสื่อสารโดยการตรวจสอบคำและความหมายของคำก่อนนำมาใช้ในเขียนทุกครั้ง ที่สำคัญที่นักเรียนพบในโลกสื่อออนไลน์ หรือว่า โซเชียลมีเดีย จะมีคำเขียนผิดมากมาย ดังนั้นนักเรียนควรตระหนักให้มากขึ้น และประเด็นสำคัญครูต้องแนะนำให้นักเรียนค้นหาในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ โดยเฉพาะคำที่ไม่มั่นใจให้ตรวจสอบความหมายก่อนเขียนเสมอ เพื่อใช้คำได้ถูกต้องถือว่าเป็นการรักษาภาษาไทยด้วย

2.2.3 ผู้ปกครอง จะให้ช่วยเหลือในการติดตามและตรวจการฝึกฝนของนักเรียนที่บ้าน โดยการตรวจงานนักเรียนที่ทำเสร็จแล้ว ในบางครั้งก็ถือโอกาสถามถึงการเขียนคำนั้น ๆ ว่าเขียนอย่างไรและมีความหมายเพื่อตรวจถ้าเห็นความไม่ถูกต้องต้องแนะนำและบอกทันทีในทุกครั้ง ที่สำคัญประการหนึ่งคือต้องแนะนำไม่ให้ไปเลียนแบบจากสื่อที่ขอบใช้ภาษาผิด ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ หรือจากโทรศัพท์ที่ให้นักเรียนเล่นประจำ ปกครองก็ต้องแนะนำให้นักเรียนค้นหาในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ฉบับออนไลน์ เพื่อการใช้คำที่ถูกต้องต่อไป

2.3 สถานที่ถ่ายทอดความรู้ หมายถึง สถานที่ถ่ายทอดความรู้แบ่งออกเป็น 2 สถานที่ คือ 1. โรงเรียนมูลมั่ง หลวงปู่ชอบ ฐานสโม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย เป็นห้องเรียนและในบางครั้งก็หอของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนส่วนมาอาศัยอยู่ที่ โรงเรียน จึงได้ฝึกฝนที่นั่นเลยโดยมีครูผู้ดูแลช่วยฝึกฝน 2. ที่บ้านผู้ปกครอง คือนักเรียนส่วนเป็นคนในบริเวณนั้นจึงได้กลับไปบ้าน ในส่วนนี้ผู้ปกครองเป็นผู้ดูแลและช่วยแนะนำการฝึกฝนการเขียนต่าง ๆ

2.4 การประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน หมายถึง ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ประเมินผลจากการฝึกฝนเขียนปฏิบัติของนักเรียนจำนวน 90 คน โดยมีขั้นตอนการประเมินผลการถ่ายทอดการเขียน แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการสังเกตวิธีการปฏิบัติ ทักษะของผู้รับการถ่ายทอดขณะดำเนินการฝึกเขียนตามหัวข้อดังนี้ ด้านการเขียนลักษณะนามผิด ด้านการเขียนสะกดคำผิด ด้านการเขียนการใช้คำผิดความหมาย ด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ดูขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อดูว่านักเรียนเขียนถูกต้องหรือไม่

2. ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินจากการปฏิบัติและติดตาม โดยการดูจากความตั้งใจในการปฏิบัติหลังการฝึกอบรมและจากความก้าวหน้าของชิ้นงาน

3. ผู้วิจัย ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ใช้วิธีประเมินผลจากการสนทนากลุ่ม งานว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามรายละเอียดต่าง ๆ ได้ เขียนได้ถูกต้องหรือไม่อย่างไร

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ควรศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนอื่น ๆ ด้วยวิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

5.2 ควรศึกษาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาอยู่เป็นระยะ ๆ เพื่อนำผลมาใช้ในการปรับกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทย

5.3 ควรมีการวิจัยหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

6. เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2547). *ภาษาไทยของเรา*. สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2543). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญศิริ ภิญาธินันท์. (2541). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: สามัคคีสาร.
- ประยูติ บุญมะลา. (2550). *ผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4 MAT)*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมล แจ่มแจ่ม. (2542). *การเขียนชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2*. ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2551). *เทคนิคการตรวจร่างหนังสือการเวนวรรค และการใช้เครื่องหมาย*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิเชียร เกษประทุม. (2557). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- วิชชุพงศ์ วรรณศาสตร์กุล. (2560). *การศึกษาข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*. เลย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2542). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553). *ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2536). *เอกสารการสัมมนา เรื่องการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ*. 19- 20 สิงหาคม.
- อุปกิตศิลปสาร ,พระยา. (2547). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Harris, David. P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York : MCG raw – Hill Book Company.